

har derved anerkendt, at de ogsaa have almen Interesse. Altsaa, selv om det var saa, at det kun var lokale Interesser, det drejede sig om — men det kan jeg slet ikke erkende i dette Tilfælde, jeg mener tværtimod, at det har den største almene Interesse at faa Stationen flyttet — var det nok den lille Sum vord.

Jeg kan ikke nægte, at jeg overrastes lidt ved, at Ministeren nu fremkommer med Forslaget igen i samme Stikelse, da der jo er foretaget interimistiske Anlæg, som vi se det af den Overenskomst, der er tilføjet som Bilag til Lovforslagets Motiver. Det fremgaar deraf, at der er foretaget interimistiske Anlæg, efter hvilke Viborg—Nælestrupbanen udmunder i den egentlige Statsbane ved en Gaard eller By, hvad det nu er — det er vel for Resten en Gaard — der hedder Møgelvær, og disse interimistiske Anlæg, Bathuse og nødvendige Lokaler, skulle efter Udsagn af Folk, der kende Forholdene paa de Steder, hvor Udvidelserne skulle foregaa, netop ligge paa de Steder, hvor Udvidelserne nu skulle foregaa. Men er det saa Meningen, at de interimistiske Anlæg skulle rives ned, og at man skal standse med Rørslen imedens? Det var maasse ikke saa forfærdeligt efter den Trafik, som der skal være for Tiden. Jeg ved ikke, om det er den højtærede Ministers Mening, at man skal standse, eller om Meningen er, at der skal udføres ny interimistiske Anlæg, som altsaa ville forarsage ny Beføstninger. Det naturlige vilde dog saa have været, at man havde lagt de interimistiske Anlæg paa Steder, hvor de ikke vare komne i Vejen for Udvidelserne. Men for øvrigt skal Trafikken netop paa Grund af den betydelige Omvej, den betydelige Forlængelse og den uheldige Ordning af Togene være ganske ubetydelig. Det hedder endogaa bestemt, at fra Stals, en af de større Stationer, der ligger temmelig langt ude, fører man med Vogn til og fra Viborg i Stedet for at benytte Banen; ja, da der forleden i September var Marked i Stals, var der Folk, der vare kørte med Banen til Viborg, som lejede Vogn i Viborg; de vilde slet ikke have med Banen at bestille. Naag, nu kan man vel sige, at det til Dels maasse kan være af andre Grunde; det kan maasse ligge i Togplanens uheldige Ordning; men Folk, der kende det, sige, at det ikke var Tilfældet; i hvert Fald kun i mindre Grad. Altsaa, det skal have vist sig, at Trafikken, som den nu staar, er yderst ringe. — Om der nu kan findes andre Udveje end de Forslag, der have været fremme, ved jeg ikke; det er jo muligt, at der kan findes en tredje Udvej, hvorved saa at sige intet

af Tingene faar det, det har fremhævet; det skal jeg ikke nærmere komme ind paa, det kan jo vise sig senere ved fortsat Forhandling. Men under alle Omstændigheder forekommer det mig, at det er paa høje Tid, at vi faa en Afslutning paa denne Sag; og kan der ikke findes ny Udveje — hvad der muligvis ikke kan — forekommer det mig nok, at det er dette Ting, der i dette Spørgsmaal maa give efter; thi naar den ærede Taler (Rump) nævnedes, at dette Ting staar paa et bestemt Standpunkt, kan det vel ikke være af Vejen at oplyse om, at det Standpunkt, han omtalte, kun blev vedtaget med 29 Stemmer mod 21, og Folketinget stod enigt. Jeg vil over for det sige, at ihvorvel det kan være slemme nok, at man saaledes maasse kommer til at trække det korteste Straa, er der et gammelt Ord, der siger, at den klogeste giver efter; og jeg vil tilføje, at naar det ene Ting staar enigt, og det andet staar splittet, mener jeg ogsaa, at det maa blive det Ting, der staar splittet, der kommer til at trække det korteste Straa. Det vil ske siden ved andre Spørgsmaal — det skulde være mærkeligt, om ikke det Tilfælde skulde indtræffe — at Landstinget staar enigt og Folketinget splittet; da vil det i Reglen blive det andet Ting, der trækker det korteste Straa, naar det er Sager i hvilke, der skal naas en Afgørelse. Jeg skal desuden minde det ærede Medlem om, at i Fællesudvalget var der et Flertal paa 12 Medlemmer mod et Mindretal paa 6 Medlemmer, altsaa det Mindretal, det ærede Medlem selv tilhørte. Under saadanne Forhold tror jeg ikke, at Landstingets Stilling i denne Sag i Længden er holdbar. Det er jo ogsaa bekendt nok, at Landstingets Udvalg splittedes i ikke mindre end 4 Dele med et Flertal af 5 Medlemmer og et Mindretal af 4, det vil sige, det Mindretal var ganske vist noget indbyrdes uenigt, men var dog, som det viste sig i Fællesudvalget, ogsaa i Realiteten enigt. — Jeg kan ikke andet end paakønne den Stilling, som et andet Medlem i Udvalget har indtaget, der omtrent havde den samme Stilling, som det ærede Medlem fra 3dje Kreds (Rump), en af de Mand, der bo i samme Amt som han, fra 7de Kreds (Madsen-Mygdal). Han har haft samme Stilling som det ærede Medlem, men han er kommen til det Resultat, at det var Uret mod Befolkningen at forholde den en endelig Ordning af Sagen, og at man derfor var nødt til at høre sig, stant han nødvendig gjorde det og var imod den Stilling, som Folketinget indtager.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbe-